

כדי לחזור מהן להצגה בפסטיבל, נתקבלו 1500 תמונות. מביניהן נבחרו כחמישים, בהן שתי תמונות של משה ברק: נוף בוואדי חמא ליד ג'ונסון, זוג נעלי עבודה. בינתיים ביקש ברק לחיות חודשיים עם כורי פחם, לא נרתע מהתנגדות מנהל המכרות, כתב מכתב לרברנט ג'אנר, חבר הפרלמנט ויו"ר הפרדציה הציונית, המליץ והורשה לרדת למכרות. החודשים הפכו חצי שנה. ברק עבד בכריית פחם האבן במכרה בן 160 שנים, חי בין הכורים, גר עמם, צייר אותם. הדבר הפך לסנסציה בבריטניה. הצייר הישראלי שחי חצי שנה במכרה, הזמן לבי. בי. סי, למסור את רשמיו למאזינים, תמונות פורסמה בעיתוני לונדון. אך כאשר השתתף בוויכוח על עתיד האמנות המודרנית נשאל, כשהודיע את שמו: ברק הידוע? "לא", השיב משה ברק: "הישראלי!"

ספריים

הדחיפה: שתי מרגמות

כיבוש יפו (302 ע') — חיים לור (ליט"א) — הוצאת שלח (1.800 ל"י). מלבד העובדה שיפו נזכרה ארבע פעמים בתנ"ך (אילת, למשל, נזכרה שש פעמים) ושימשה מלת גידוף באירופה של הצלבנים (בגלל אניותיהם שהתנפצו אל סלעיה) היא ידועה כעיר נגל משך אלפי שנים, כגדול היישובים הערביים בארץ משך שלושים השנים שלפני הכי רות מדינת ישראל.

לא התרברבות סרק. למרות שכבר נמצא כתב אחר, יוסף אוליצקי, שהצטיין בגיבוש עובדות וטילוא מסמי כים בספרו "ממאורעות למלחמה", הן באותה פרשה, הרי יתרונן של חיים לור, הניגוד באותה פרשה, בזה, ממחצית הספר ואלך (לדיק) עממוד 114: "אנו יוצאים לכבוש את יפו" מתבררת במידה רבה אותה פרשה, שנראית עדיין לרבים כסתומה: מה, בדיוק, ארע ביפו?

הפרשה מתבררת, אך אינה מתבררת: נראה כי אנשי אצ"ל, האמציים, נכשלו ביפו, מבחינה צבאית, בגלל שלוש סיבות: תכנון לקוי, חוסר אנשים וציוד, אויב (טנקים ומטוסים בריטיים) שלא ציפו לו. במידה שיש לייחס לאצ"ל את כיבוש יפו, פירושו של דבר שהם נתנו את הדחיפה (הפסיכולוגית) עלידי הרעשה בלתי פוסקת משתי מרגמות טוריאינטש (שניונו באלפי גונים שהוחרמו כמה שבועות קודם לכן מרכבת תחמושת בריטית).

מאידך, נדחית בספר, אחת ולתמיד, האשמתם המגונה של כמה חוגים, ערב הסדר ההגנה-אצ"ל (שחייב תיאום ושיתוף פעולה) כי תקפת אצ"ל על יפו בוצעה לשם התרברבות סרק בלבד, סיכנה את מערך כוחות הבטחון היישוביים (קרי: הקנה) נסתיימה בדומה לתחילתה: הת-קפת נפל.

אין שולחים מאות איש לאש, סובלים אבדות רציניות (40 הרוגים, 80 פצועים) בהפגנות בריטיות אכזריות לשם הת-רברבות, ראוה בלבד.

מסביב לקרמל: תרבות

רשמי מסע (112 ע'). — שמואל אליי שוב. — עט עובד (300 פרוטות). פעם היה באוניברסיטת מוסקבה סטודנט יהודי בשם שמואל פרידמן. כיום יושב באותה בירה ציר ישראל, שלישי במספר, אחר גולדה מאירסון ומרדכי נמיר, ששמו שמואל אלישוב. כמובן, בהתאם למיטב ההתפתחויות באגדה, אלישוב הוא פרידמן. אך בינתיים הס' פיק, נוסף לכך, לעלות בשלבי הסתדרות העובדים ומשרד החוץ הישראלי. לפני שנה, עוד בהיותו מנהל המחלקה למזרח אירופה במשרד החוץ בקרייה (טרם התמנותו לציר ישראל בפראג של צ'כוסלובקיה) יצא למסע ביקור בארצות תחומי: צ'כוסלובקיה, הונגריה, בולגריה, יוגוסלביה וברית המועצות.

כדיפולומט יודע אלישוב את כללי הד' הירות, אינו מביע דעה על המשטר באר-צות הדמוקרטיה העממית. עיקר הספר: תיאור שרידי הקהלות היהודיות (המע' טות), זועת האימים של מחנות ההשמדה (אושבינצ'ים, מידנק): המשרפות (העומ' דות על תלן), ערימות המזונות של הנר' צחים, כלי החצצה, מאות אלפי המשק' פיים, מערכות השיניים התותבות, הרג' ליים והידיים המלאכותיות לסוגיהן; נעלי ילדים, נשים וגברים, לפי צבעים ומידות. אולם ברגע שעטו של אלישוב דורך על אדמה סובייטית, הוא משתק במידה יתירה, מתרכז בתיאור ענייני, של בעל הבנה, בנכסי תרבות סובייטיים.

ברק הידוע: ג'ונסון, ברק, בן 70, ממניח היסוד של הקוביץ, תורה המצמ' צמת את הציור לצירות הניסיות.

צ'יור

הצייר היה ישראלי

יש לך קצת עתיד! אמר מבקר אמנות אחד למשה ברק, שעה שהסבו ליד השול-חן הקבוע ב"עטרה", חיפה, לאחר שחזו בתערוכת הבכורה של ברק, ב"בית פנד נר". אך ביקורת (באותה רוח) לא מצא לנחוץ לכתוב. כעבור שנה וחצי חזר ברק לשולחן הקבע ב"עטרה", אחר שהס' פיק לבקר באנגליה וצרפת, למכור עשרים תמונות ולהציג, בישראל יחיד, בפסטיבל הבריטי.

זקנים וחולצות צבעוניות. משה ברק הוא איש פלמ"ח רחב גרם ומסולסל שינד בן 26, שהציג לראשונה לפני שנתיים. היו אלה בדים רחבי יריעה וע' ליהם ציורי שמן עזי צבע, לוחטים, רעש' ניים במקצת. הנושאים: פלמ"ח (פלמחניק' מנגן על מפותית, אנשים בקרב). אך כיון שהיפה רדומה מבחינה אמנותית, לא זכתה התערוכה להד ראוי. ברק הסיק את המס' קנות: אחר מאבק קצר עם האוצר, אושרו לו דיונים, והוא יצא לפריס, בלוית אשתו ובתו (בת השלוש) להשתלמות, כשבאמ' תחתו מכתב המלצה מראש העיר.

מן האגנייה(ההרכבת) רץ ברק ל"לובר", לראות בתמונות המוצגות ולהיווכח אם הוא רשאי לאחוז במכחול ציירים. לאחר סיור יסודי וממושך קבע: כן.

אחר ה"לובר" בא תור ה"כסית" של פריז, קפה "דום", שהפך מרכז המושבה הישראלית, המתאמצת להראות בהמית ביותר. האמצעים: גידול זקנים וגילוח, לבישת חולצות צבעוניות משובצות ריבוי עים ומכנסי עבודה אמריקאיים. בזכות זאת קנו הישראלים מעמד ב"דום". התו' צאה: מותר להם לשבת בלי להזמין.

נושא השיחות במושבה הישראלית הוא מתמיד סביב בעיית הקצבת המטבע הוד' וכיון שבצרפת אסורים זרים בעבודה, לוטה פרנסתם של רוב הישראלים בסוד: יש כאלה העוסקים ביבוא מעילי מלחים מאנגליה, סחורה שרבים קופצים עליה, כי כל צרפתי המכבד את עצמו לובש, לאחרונה, מעיל מלחים. נוסף לזאת מסייע מוכתר הישראלים בפריז, דוד, (איש אינו יודע את שם משפחתו ומוצאו) לכל הפור' נים אליו בשעת מצוקה.

ציירים ויגאל אלון. האמנות בצר' פת מיועדת בעיקר לעידוד התירות:

משה ברק, צייר הישראלי, לא הידוע

הכל עושים מאמצים על-אנושיים להיראות מקוריים, מוזרים, משגעים. אולם ציירים ואמנים בעלי רמה אינם הופכים עולמות, אינם שמים עצמם מוקיונים.

בפאריס בלבד מצויים 60 אלף איש המגדירים עצמם כציירים. מאות מהם חיי' לים משוחררים מצבא ארה"ב, המבקשים להיהפך ציירים בעלי שם-עולם וזוכים, על חשבון תקוה זאת, להענקה חדשית מקופת האוצר האמריקאי.

חמשים הישראלים, אחוזי המכחול ב' פריס, אינם מהווים גוף אחיד בעל תפיסה אמנותית מסוימת ולמרות קשריהם הרופ' פיים עם האמנים הצרפתים הם מתאמצים, בכנות, להתבלל בקרבם.

אולם בלונדון הערפליה, שמעבר לתע' לה, שונה הכל. אין רובע אמנים מיוחד, אין ג'ונגו בהמיה, אין קפה "דום". היחס לאמנות מעמיק, רציני יותר. בלונדון אי אפשר להציג בקלות רבה, למרות שקיימת דרישה גדולה לתמונות. המונים ניצבים בתור לנשיוול גלרי', בה מתקיימת תע' רוכת ציורי ואיגו. גם בלונדון מצויה מושבה ישראלית של ציירים, שחקנים, תלמידי כלכלה (יגאל אלון, למשל). נוף וזוג נעריים. כאשר "המוסד הבריטי לאמנות בת-זמננו" שיגר הודעה לכל בתי האולפנה לציר באנגליה בו נתבקשו לשלוח "תמונות, מן המצוינות"

העבאד הפנימי הוא הקובע!

עבוד עם בד שער בטנת משי באע"ל בטנת משי בשרוולים

זהו סוד השתמרות צורתן של חליפותינו מארגוני קיץ אמריקאיים המביא לחסכון ממשי בכסף ובנקודותיך.

מספר הנקודות לא השתנה, דהיינו: חליפות 30 נקודות מכנסים 11 נקודות

היצור שלנו הודך ונעשה בקצב מוגבר וכך שבוע מגיעים לפנינו אלפי זוגות מונסים ומאות חליפות סבלנות! — אנו נספק את דרישותי כל לקוחותינו.

אפ"ע

ירושלים * תל-אביב * חיפה

פיגור את יוסף

החשקו הוא פשוט...!

בשנת 1959 תודקן 8 שנים!

גם אתה יכול להשתתף בטיוך כה מוצלח!

שיחת היום בעיר ובכפר — אם להוציא מן הכלל כמובן, את ענין השלום הקרוב בקוריאה — הוא בלי ספק הטיוך הנהדר בלב ים, אשר הופיעה עליו ב"העולם הזה" רפורטזיה מצוירת רבת רושם, ועדות לכך משמשים הצל' צולים הבלתי פוסקים למשרדנו המבקשים פרטים על הטיוכים הבאים.

כדי לחסוך טרחה לכל המעוני' ינים, הננו להודיע כי לטיוך הנע' יך ב-27 לחודש זה (יולי) כל הכרטיסים נמכרו כבר, ואת ידי' דינו הסליחה. מספר מסוים של מקומות אפ' שר להשיג עבור הטיוך של שלשה ימים, אשר יתקיים ב-24 ליולי על ספון האניה "נגבה". פרטים אפשר להשיג בכל סוכנויות הנסיעות ובמשרדנו: פאטרא

סוכנות נסיעות תל-אביב — רח' נחלת בנימין 63 חיפה — שער פלמר 3 ירושלים — הרצל פנת שטראוס גלוב סוכנות נסיעות תל-אביב — ככר חיאט ירושלים — מלון המלך דוד

השתתף בטיוך הנוער באניה "קדמה"

אשר יתקיים ב-18 ביולי הרשום ירושלים — סוכני הנסיעות פאטרא או גלוב תל אביב — ירושלים — חיפה

המכידה בכל התנקים והמוסדות הכסמים

ברכום רבין